hård.

Kristent Sambands årsfest.

Søndag 4. mars kl. 19 hadde Kristent Samband i Keysersgt. 1 i Oslo sin årsfest. Lokalet var helt fullt. Tre prester talte, en kapellmester spilte violin. En organist med 10 års datter åpnet festen med et firhendig preludium. Det var en takkens fest til den allmektige Gud som hadde tillatt mange hundre mennesker å komme sammen om Guds ord gjennom et helt år — det første år i Kristent Samband. Vi fikk oppleve sannheten av at man skal ikke forakte den ringe begynnelse.

Ved denne fest likesom ved tidligere møter var der flere tilreisende, endog langt bortefra Vi fant hverandre, forstod hverander, følte med hverandre. En underlig enhet på kristen, bibelsk grunn bandt oss sammen. — Felles motgang og vanskeligheter gjorde at vi forstod hverandre. Det var hårdt prøvede ærlige mennesker som her traff hverandre. Aldri har der vel i Oslo vært en kristelig forsamling, hvor de møtende har forstått hverandre og følt med hverandre som denne forsamling gjør. — Kristen enhet og samkjensle! Stifteren, sokneprest Andersen ledet.

Skjærtorsdag var der atter en høytidsstund i vårt lokale som er blitt så kjært for oss. Da var der først tale ved to prester. Skjærtorsdagens og langfredagens [illegible]ige evangelium ble lagt fram for forsamlingen. Høydepunktet var da de to sokneprester forrettet den hellige nadverd og vi fikk merke samfølelsen med Kristus gjennom Jesu legeme og blod i nadverdens hellige sakramente. Vi følte oss hensatt til den første kristentid, hvor de første kristne fikk oppleve Guds samfund midt under forfølgelse og hat. Denne nadverd er den første offentlige nadverd som er holdt siden 1945 ved «utstøtte» prester. — Forsåvidt er det en milepel i norsk kristenliv. Måtte Herren forunde oss å styrkes ved flere slike Herrens måltider i fremtiden. Det er åndelig mørkt i Norge i dag, derfor trenger vi til å finne hverandres hender rundt nadverdbordet. Gud gi, at de 74 gjenlevende «utstøtte» teologer kunne lyse opp i tidens mørke!

Søndag 15. april holdes fest. Sokneprest Eystein Poulsen har lovet å tale. Tilreisende kan på forhånd skrive til sokneprest J. Andersen, Ski, som vil forsøke å ordne alt på beste måte.

Ref...

DE FORENTE STATER

har fordoblet sine vepnete styrker siden invasjonen i Korea den 25. juni 1950. Tallet fra den gang, 1,458,000, er nå vokset til vel 2,900,000. (Daily Mail, 22.3.51).

Hvitsten Oslo. Vi ser hverandre ennå sittende overfor meg i flyet. Vi snakket ikke meget med hverandre underveis fordi det var vanskelig i larmen fra motoren. Da den norske kysten kom i sikte ble Quisling livligere, og over Oslofjorden lysnet det i hans ansikt. Man merket gleden over hjemkomsten. Jeg har i de følgende år sett Quisling ofte og minnes mang en samtale jeg har hatt med ham. Han må vel også i tidens løp fattet endel tillit til meg for han kom overfor meg etterhvert mer ut av den ellers vanlige tilbakeholdenhet. Derfor har jeg lært å kjenne hans oppfatning. Jeg har alltid følt kun aktelse for ham.

VIDKUN QUISLING VAR EN STOR,

bredskuldret mann i middels alder. Han hadde blondt hår, blå øyne. Overhodet hadde denne kjempen alle en Germaners ytre kjennetegn. Hans gang virket nesten tungvindt som det ofte er tilfelle med store mennesker. — Hans holdning var oppreist, hans bevegelser rolige og avmålte. På hans staute skikkelse satt en stor hjerneskalle. Hans høye panne var gjennomfuret av dype folder. Kun sjelden gikk et smil over det alvorlige ansiktet, men da var det vennlig, nesten blødt. Quisling var taus og virket nesten sjenert. Men når han talte da merket man, hvor kunnskapsrik han var. Jeg så Quisling som oftest sivil, kun ved offentlige anledninger bar han en mørkeblå uniform uten distinksjoner, og dertil en lysgrå kappe og en sort lue.

MENS QUISLING SOM PARTIFØRER

kun hadde hatt et lite kontor i en forretningsgård, residerte han senere som ministerpresident i det kongelige slott i Oslo for enden av den berømte Karl Johans gate. Dit inn drog han imidlertid kun motvillig. Men det var under det sterke belegg av tyske kontorer ikke noen offentlig bygning ledig for ham. Skjønt gjennomsnittsnordmannen før krigen ikke har følt noen særlig høyaktelse for kongen, så hadde Quisling forståelig nok motvilje mot å innrede sitt presidentkontor i det forlatte kongeslott. Den fryktede offentlige kritikk uteble da heller ikke, idet den hittil lite bemerkede kongen stadig mer ble gjort til symbol på motstanden mot okkupasjonsmakten. — Etterat Quisling først engang var dratt inn i slottet har han ikke mer veket tilbake for å la innrede et mørkpanelt arbeidsværelse med lærstoler, slik som det kanskje hadde passet best i en historie, men også de øvrige europeiske folks politisk historiske sammenheng. Framfor alt visste han beskjed om Russland. Hans sympati for det russiske folk, som jo også hans hustru, stammet fra stod i sterk motsetning til Bolsjevismen. Den politiske nåtids vurdering stillet han under en historisk fortids aspekter. Det er hans skjebnes tragedie, at han er gått s e e n d e i undergangen. — Han hadde tillitsfullt stillet seg på Tysklands side fordi han i Tyskland hadde sett det eneste pålitelige bolverk mot den røde flod fra øst. Og han hadde også trodd at Tyskland ville gjennomføre en uegennyttig sammenslutning av europeiske folk som likeberettigede medlemmer av et større samfunn. Da så den tyske politikk gikk veier som forekom ham å være feilaktige, da har han sagt fra. Det er på ingen måte slik at Quisling av opportunistiske grunner har stillet seg på tysk side, og at han var en kritikkløs Mitläufer med tyskerne. Nei Quisling hadde en egen oppfatning også hva de utenrikspolitiske spørsmålene angikk. Det har foresvevet ham en europeisk sammenslutning under germansk førerskap — ikke i fientlig motsetning til Russland, men i bevisst avstandtaken fra Bolsjevismen.

QUISLING VAR SELVSAGT NØDT

til under krigen å underordne sine innenrikspolitiske foranstaltninger under et utenrikspolitisk mål — seiren i Europa. Likevel har selv hans motstandere måttet anerkjenne hans og hans medarbeideres forvaltningsarbeid. — Man har denne intakte forvaltning å takke for, at unødig innblanding av okkupasjonsmyndighetene ble avverget, at produksjonen av levnedsmidler ble opprettholdt, at sosiale tiltak ble gjennomført og at alt overhodet ble gjort for å gjøre det norske folks livsbetingelser gjennom krigen så levelige som mulig. Endelig har også Quisling begynt med innførelsen av Nærings- og Kulturtinget — representert ved førende menn på alle områder — for å legge grunnen for det nye norske statsvesen.

DET OVERVEIENDE FLERTALL AV HANS LANDSMENN

har ikke forstått hans politiske hensikt. De kjente ikke hans fjernere europeiske mål og følte spillemåten innenriks som en varig innskrenkning i den personlige frihet og som vilkårlighet. Videre er nordmennene i sitt vidstrakte land, med sin temmelig høye levestandard og sine demokratiske tradisjoner meget mer individualist enn midteuropeeren i sine trange overbefolkede områder. Og endelig kommer det til, at enhver politikk, som støtter seg til en okkupasjonsmakts bajonetter psykologisk står under et ugunstig tegn.

Derfor ble gode tanker fra Quislings studierom uhørt og uforstått. For den brede offentlighet egnet de seg nok ennå ikke. Og jo mer den militære utvikling gikk Tyskland imot, destomindre ble utsikten til å skaffe tilhengere for slike planer i Norge.

Avgjørende for Quislings politiske utvikling var engang hans russiske opplevelser og senere de erfaringer han som statsråd gjorde med hensyn til den demokratiske statsform. Demokratiet hadde etter hans mening sviktet ihvertfall i utenrikspolitikken og i forsvaret. Og i det bolsjevikiske Russland så han Europas farlige fiende av imorgen oppstå. . .

Til venner i Oslo og omegn

Det er lenge siden jeg tenkte å sende en liten hilsen til eder og fortelle dere om det arbeide som sokneprest Johs. Andersen har begyndt i Keysersgt. 1, her i Oslo.

Møtene har nå pågått et år, hver søndag aften kl. 19, og skal fortsette likedan framover.

Jeg vil gjerne få gjøre våre venner oppmerksom på disse kjære sammenkomster om Guds ord og be dere komme til møtene. Det er et meget prisverdig arbeide pastor Andersen her har tatt opp.

De første planer om et slikt arbeide ble drøftet av oss allerede i 1946 på Ilebu. Men forskjellige vanskeligheter og hindringer har sinket oss. Vi er takknemlig til Gud fordi han har velsignet arbeidet i det år som er gått og vi ser opp til ham for hans hjelp også i framtiden. Dette kjærlighetens arbeide er særlig tiltenkt våre venner, som — lik oss selv — har lidt urett og som — for manges del — derfor kanskje kjemper med de mange spørsmål og tanker som egentlig bare Gud kan besvare og berolige for.

Så vær da hjertelig velkommen til Kristen Sambands møter hver søndag kl. 19 i Keysersgt. 1, Oslo.

Lars Rabben.

---

prydet jakkeoppslaget. Men hva med Paal Berg, Solem, Berggrav & Co. og de flere hundre jurister og borgerlige redaktører? Var de også blitt bolsjevisert av okkupasjonstiden? Eller ville de delkaken sammen med militærnektere og forsvarsnihilister? Hadde tvistigheter».

Er det noe håp for et folk som er stupid og ikke reagerer på slike ting? Våpen skal vi få låne, mat får vi, men hvor skal vi hente kampmoralen fra?

Var det ikke på sin plass at her ble holdt en indre rengjøring så man fikk noe å slåss for? I dag er det faktisk ikke annet å verge enn makthavernes maktmisbruk.

Gi oss først RETTSSTATEN tilbake, fei bort rettssvikerne. — Skap en opinion som ikke tåler folk i ledelsen som har blod på hendene.

De samme menn som nu leder folket ville vært «utrenset» i USA. Der tror man nemlig ikke på konvertitter. Med god grunn. Tror noen på dem her?

I uminnelige tider har man brennt eller spikret opp folk som levet for sin tro og sine idealer. Der har vært spikret flittig her i landet siden 8. mai 1945 av dem som svek sine.

Vi får leve i det håp, at en vakker dag treffer d'herrer fingeren og bommer spikeren. Vår oppgave er å hjelpe til å gjøre dem skjelvhendt.

!

«. . . .når det gjelder okkupasjonens historie, får vi bare vite det som stortinget finner passende», skriver «Folkehæren» som er organ for Militærvi, som skrev denslags, vilde det bli sambandet i Bergen. Hvis det var bare avvist med de gjennom seks år opparbeidede argumenter at det er «nazistene» som er ute og går. Men denne gang kan selv ikke stortinget bruke et slikt argument. Riktignok svek stortinget dengang det skulle være «nødankeret i farens stund», som det sies ved høytidelige anledninger, og det har vi alle fått lide for. Men at det skal svike også når det gjelder de historiske sannheter, er av den art det ikke kan påberope seg krav om hele folkets aktelse og tilslutning. — Man får følelse av å stå overfor en politikkernes fagforening. Og det er «Folkets kårne»! Er det ikke lenger en eneste mann, som vil, orker og kan tale Roma midt imot? Eller har «Det nytter ikke»mentaliteten gjort at kritikken uteblir. Da er det galt fatt her i landet!

Kransen som uteblev.

Malmøbladet «Vägen framat» finner vi følgende:

«Vid Mannerheims bår lågo kransar från kung Gustaf Adolf i blågula och kung Frederik med rødvita band. Men Håkon den stores krans saknades. — Mannerheim var på fel sida under kriget. Av hänsyn til den svenska tryckfrihetsförordningens bestämmelser kunna vi icke säga ut, vem som i dag är en skam før Norden.»

---

som er en avdeling av Ministeriet for Handel og Industri. — — —» — «— — — hensikten med fremstillingen av «Ørkenreven» er gjennom personen Rommel å avsløre korrupsjonen og ubarmhjertigheten, griskheten og ondskapen innen nazi-regimet. — — Vi bestreber oss ikke så mye på å fortelle Rommels skjebne, som på å benytte ham som et middel til å fortelle den høydramatiske historien om ødeleggelsen av et regime innenfra — — —». (Die Zeit 15.3.51).

EN AMERIKANSK

offiser har uttalt at FN-styrkene har fått ordre om ikke lengere å benytte benevnelsen «38. breddegrad». Noen annen benevnelse på grensen mellom Nord- og Sydkorea er på den annen side ikke blitt foreslått. (Dagsposten, 24.3.51).

DEN ØSTERRIKSKE JOURNALIST

Peter Martin Bleibtreu som ved juletid skapte røre om sitt navn ved å påstå at han hadde forsynt Göring med den giften som satte denne i stand til å narre bøddelen i Nürnberg, er blitt arrestert av det tyske politi. Som kjent tok Göring gift den 15. okt. 1946 bare tre timer før han skulle henges. Bleibtreu vil bli anklaget for delaktighet i selvmord, noe som straffes like så strengt som delaktighet i mord. Bleibtreu har solgt en rekke artikler til tyske ukeblad, hvor han i detaljer forteller hvordan han har vært «giftbringer». Dette er likeså godt som en tilståelse, men politiet mener imidlertid at artiklene er skrevet mere av sensasjonslyst og for å tjene penger, enn fordi han virkelig har vært skyldig. (Berlingske Tidende, 25.3.51).

EN TALSMANN FOR

det [illegible]

ment uttalte den 19. ds. at forslaget om å stille det iberiske farvann under kommando av en amerikansk admiral ble framkastet fordi dette område innenfor Atlantpaktens sjøforsvar omfatter farvannene utenfor Portugal og en stor del av Spania, og det ble antatt at Spania ikke gjerne så en britisk admiral som kommandant her. (Manchester Guardian, 20.3.51).

EN SVEISER VED

Burmeister & Wain ble forleden slått ned av noen arbeidskamerater og til sist med en trøie over hodet kastet i vannet. Bak dette overfall lå beskyldninger mot sveiseren for å ødelegge kameratenes akkord ved å arbeide for hurtig. B. & W.s ledelse har nå innlevert anmeldelse til kriminalpolitiet i anledning overfallet. - (Berlingske Tidende, 25.3.51).

«THE FESTIVAL of BRITAIN»

er på offisielt hold anslått til å bringe et tap på 9,687,000 pund, eller ca. 193,000,000 kroner. (Daily Mail, 17.3.51).